

RANNÍ DIVADLO ANEB MUSÍME S TOUTO HOLKOU NĚCO UDĚLAT

MÁMA: Ještě není léto! Teprv začíná jaro!

Takový krásný víkend to byl...

Lucii se podařilo vstát z postýlky a umýt si obličej. Okoralá žemle jí uvízla v krku, zapila ji vřelým zeleným čajem, bez medu a citronu. Ještě navíc musí jít do školy. A při tom všem bojovat s rodiči. Zase se spikli. 😊

„Kolem oběda je už teplo jako v létě,“ řekla důrazně.

OTEC: Tak teplo jako v létě ještě není! Ráno je chladno, jen si vyjdi na terasu!

„Mně je takhle dobře. Potom mi bude přes den horko!“

MÁMA: Nemůžeš jít s krátkými rukávy, když je venku pět stupňů!!!

OTEC: (mírně pištivě) Netrap nás. Víš přece, že rána jsou pořád ještě chladnější než v létě.

„Všichni spolužáci už nosí krátké rukávy!“

„Ale ráno je chladno! Oficiálně je teprv začátek jara!“ Otec hystericky ťuká prstem do dubnové stránky kalendáře. „Některé stromy ještě ani nemají listí. Na horách se ještě lyžuje!“

„No právě, na horách! Tady má být celý týden dvacet pět stupňů!“

Otec to rozdýchával. „Lucie, připadá ti to normální?“ zeptal se spíš prosebným než našťvaným tónem. Dokonce jako by se pokusil o úsměv.

„Ne, nepřipadá mi to od vás normální.“

OTEC: Myslíš si, že nás tohle baví?! Kam jdeš? HNEDE SE VRAŤ!!!

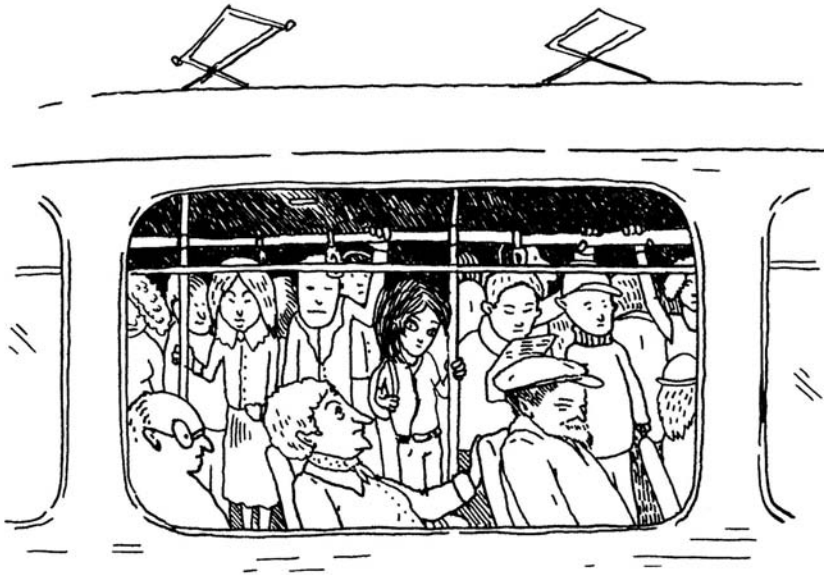
Lucie vyletí z bytu a seběhne po schodech. Naštěstí za sebou neslyší otcův sloní dupot. Z balkonu na ni ale ječí máma. Slyší to celý dvůr.

„Zapomněla sis svačinu! Chytej!“ A hodí jí mikinu zabalenou do igelitové tašky. Lucie zuří. Rodiče si myslí, že mají poslední slovo. *Ani náhodou* si ji neobleču!

Jakmile vyšla ze dvora, opřel se do ní ledový vítr. Kvůli hádce jí ujela tramvaj. Snad jí není zima? To si jen tak pohrává se zuby, má tam bubníka a ten teď jazzuje. Nesnáší, když je odpoledne teplo a ona musí všude vláčet mikinu!

Tramvaj byla natřískaná, Lucie se spokojeně rozmrazovala. Odrazila nesouhlasný pohled starší paní, nad kterou stála, a zapnula si MP3. Paramore je povzbudí obě. Už si zvykla, že dospělým pořád něco vadí. Že je s nimi potřeba hrát tu jejich hru, nějak proklouzávat mezi tím, co by chtěl člověk a co chtějí oni. Pokyvovala hlavou do rytmu a za chvíli na ranní hádku zapomněla.

„Co s tou holkou budeme dělat? Myslíš, že si oblíkla tu bundu?“

Paní Peterichová se skoro rozplakala.

„Pochybuju, ale něco s ní dělat musíme.“

„Vůbec nás nerespektuje. Připadá mi, že ještě míň, co nemáš práci.“

„Prosím tě. Možná bysme se měli poradit s psychologem.“

„Tenhle víkend s námi zase nechtěla jít na procházku,“ řekla lítostivě paní Peterichová. „Přitom sama dobře ví, že je třeba nechat vyběhat psa. Copak to jde nějak jinak než na procházce? Jí by to taky prospělo. Je strašně bledá.“

Pan Peterich se zamyslel. „Jenom jestli na to jdeme dobře. Bude jí třináct, nezapomeň. Je to podobný, jako když Andrejovi bylo patnáct.“

Taky už s námi nechtěl nikam chodit. Připadá mi, že Lucka se za nás stydí ještě víc.“

„Co je na tom, jít s rodiči do přírody, na čerstvý vzduch, popovídat si? Hned by měla zdravější barvu.“

„Obávám se, že ji víc zajímají kamarádi. Ale s tím psychologem bysme si promluvit mohli.“

„Někdo říká, že tohle období je potřeba jen přežít.“

Pan Peterich si povzdychl. „Zeptám se Soni, určitě nám někoho doporučí.“ Soňa je Luciina doktorka.

„Věnuj se trochu té holce. Já nemůžu zvládnout všechno.“

„Moje milá, dělám, co se dá.“

SCHOLA NUDUS

Dospělí zase posunuli čas, ještě si nezvykla. Člověk aby se každého půl roku přeprogramoval! Její úvahy potvrzoval proud zoufalců, kteří se potáceli pod bránou směrem ke vchodu a většinou se pokoušeli rozehnat ospalost hudbou. Sluchátka měla na uších i Táňa. Lucie se zavěsila do své bestky a společně vyfasovaly další pozdní příchod. (Jenom jestli je i ona Tánina bestka? Někdy se tím mučí.) Táně se už pozdní příchody načítaly, ale mohla si jich dovolit i dvacet za měsíc. Paní Tarabová totiž na zasedání školní rady navrhla, aby děti chodily do školy na devátou. Tarabovi byli dva roky v Kanadě a přivezli si odtamtud samé zlozvyky. Učitelé Táně všechno dopředu odpouštějí, z jejích rodičů mají hrůzu. Jinak je Táňa vynikající žákyně, pokud nespí. Lucie to má o mnoho těžší. Její mozek se osnovám tak snadno přizpůsobit neumí.

Z elektronické tabule ji hypnotizoval Ludevít.

Spolužáci jako by soutěžili, kdo píše rychleji, jen občas si někdo protřepal ruku. Tohle jim Štubňová dělá, když má špatnou náladu. (I teď vztekle buší do klávesnice, normálně jim diktuje poznámky z notebooku.)

„Tohle nenajdete ani v učebnici, ani na referátech.sk. A bude to v pololetním testu,“ sípá tak trochu nenávistně.

Na tabuli naskočí Štúrův citát: *Člověk bez svědomí je kůže bídna, marná, národ bez historické znalosti o sobě a předcích svých je hromádka kůží otrockých!* Lucie se usmála. Tak tohle si zapisu.

Já ale nebudu kůže otrocká. Ofotím si poznámky od Saši a doma si je vytisknu. Je potřeba pracovat moderně, Lucie se snažila rozpochybovat křeč v dlani.

